

[Poul Møller.]

de hemmelige og fortrolige oplysninger, de klassificerede dokumenter, som det ærede medlem omtalte, ikke kunne forelægges lige så godt i et folketingsudvalg på 17 medlemmer som i et politisk udvalg på 11 medlemmer? Det ærede medlem hr. Einer-Jensen ryster på hovedet; men hvis denne hovedrysten skal betyde noget, så underkender man i det hele taget folketinget og folkestyret; så siger man: vi kan ikke arbejde med folkestyret, vi kan ikke arbejde med folketinget og dets udvalg i fortrolighed. Det betyder, at vigtige sager ikke længere kan afgøres i folketinget; men efter vor forfatning er det netop her, de skal afgøres og ikke i et lukket forsvarsudvalg.

Vi har taget dette skridt, fordi vi vil en bedre forsvarsordning, og vi vil tro, at socialdemokratiet ikke ret længe kan hævde, at regeringens forslag bliver ringere, hvis det skal fremsættes offentligt i folketinget, end hvis det skal forelægges i et lukket udvalg. Vi tror så godt om det ærede medlem og hans partifæller, at vi tror, vi får et bedre forslag, hvis det skal fremsættes offentligt her i tinget, end hvis det skal forelægges som et bredt skitseforslag i et eller andet lukket udvalg, hvor man skal se, om man ikke kan komme igennem med det. Det, at man skal tage ansvaret for forslaget udadtil og indadtil, skulle styrke også socialdemokratiets evne til at få mest muligt ud af dette forslag. Det er det afgørende for os.

Muligvis skyldes det ærede medlems skuffelse noget helt andet, nemlig at der ikke længere er nogen mulighed for at liste det ene af oppositionspartierne ind i et forlig, inden sagen kommer frem til offentligheden.

Vi har ikke droppet nogen livssag, sådan som det ærede medlem var inde på. Vi har i denne sag som i andre sager ønsket et samarbejde på, som regeringen siger, det bredest mulige grundlag. Vi har ønsket det sammen med de tre Atlantpagtpartier. Vi har tilbudt dette samarbejde, men har fået afvisning. Vi har naturligvis ønske om samarbejde i denne sag i så høj grad som muligt med det parti, vi samarbejder med i alle andre politiske spørgsmål, med partiet venstre. Men når man siger, at vi har droppet livssagen, fordi vi handler sammen med partiet venstre, vil jeg gerne spørge: hvornår har regeringen eller socialdemokratiet

ønsket at forhandle direkte med os om vor livssag? Vil det ærede medlem da ikke se i øjnene, at vi kan stå med vor livssag og ønske den gennemført, men vi kan overhovedet ikke komme i forhandling med socialdemokratiet, uden at vi også forhandler med partiet venstre — som vi i øvrigt også ønsker det — og uden at vi også nu skal forhandle med det radikale venstre? Vor livssag skal vi føre igennem, men vi må vælge de veje og bruge de midler, der efter vort skøn fører nærmest målet, og det er ikke at stå og vente på, at socialdemokratiet har brug for vore stemmer, for socialdemokratiet ville aldrig gøre brug af dem. Socialdemokratiet har for længst vist os ryggen i denne sag og kun været optaget af at forhandle med de radikale, siden man nedsatte det interne udvalg i august i fjor.

Men nu venter vi altså på lovforslaget, og så skal vi vise, for hvem sagen er en livssag; vi skal gøre, hvad vi kan for at få det bedst mulige ud af disse forhandlinger.

Jeg vil slutte mine bemærkninger med at sige til det ærede medlem hr. Per Hækkerup, der, som han plejer det, hævdede, at der var ikke stillet noget alternativ op fra oppositionens side. Der var både i det ærede medlem hr. Erik Eriksens og i min tale en alternativ politik, og den vil blive udmøntet over for de enkelte lovforslag i løbet af folketingsåret, således at det står klart, hvad der er strid om, og hvad der er enighed om i det høje ting.

A. C. Normann: Jeg vil gerne ligesom de øvrige ordførere i dag begynde med at sige tak til den højtærede finansminister for hans redegørelse for regeringens synspunkter i anledning af de spørgsmål, der er rejst under denne debat.

Jeg har en enkelt bemærkning til den højtærede finansminister; det er den, at jeg er lidt ked af, at den højtærede minister kaldte mine udtalelser om § 3 i lovforslaget om boligbyggeri og om forholdet til nationalbanken for en stærk reaktion, og at den højtærede minister også var blevet forundret. Den højtærede minister har jo ellers den gode kvalifikation — foruden så mange andre — at han er vanskelig at forbløffe, og jeg ser ikke, at min reaktion var særlig stærk; men jeg takker den højtærede minister for tilsagnet om at ville drøfte spørgs-